

ЧАРЛС БУКОВСКИ МЕЖДУГРАДСКИ АЛКОХОЛИК

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Телефонът иззвъня в 3 през нощта. Франсин стана, отговори и тъй като се оказа, че търсят Тони, занесе телефона до леглото. Апартаментът беше на Франсин. Тони взе слушалката. Бе Джоана, междуградски разговор от Фриско. — Слушай — каза той, — казах ти никога да не ми звъниш тук. — Джоана явно беше пила: — Просто млъкни и ме изслушай, Тони. Ти все пак ми дължиш нещо! — Тони бавно въздъхна: — О, кей, давай.

— Как е Франсин?

— Колко мило, че питаш. Добре е. И двамата сме добре. Спяхме.

— Е, както и да е, аз огладнях и отидох да си потърся пица, отидох в онази пицария.

— Така ли?

— Да не би да имаш нещо против пиците?

— Пиците са боклук.

— А, ти не си наясно кое е хубаво и кое не. Както и да е, седнах в пицарията и си поръчах пица-специалитет. Казах им: „Дайте ми най-доброто“. Почаках, те ми я донесоха и казаха: „18 долара“. Аз им казах, че не мога да платя 18 долара. Те се засмяха и се махнаха от масата ми, а аз започнах да си ям пицата.

— Как са сестрите ти?

— Вече не живея при никоя от тях. Те и двете ме изхвърлиха. Заради тия дълги междуградски разговори с теб. Някои от телефонните сметки надхвърляха 200 долара.

— Казах ти да престанеш да ми се обаждаш.

— Млъквай. Това е моят начин да се разтоварвам. А и ти все пак ми дължиш нещо.

— Добре, давай нататък.

— Е, както и да е, аз продължих да ям пицата си и да се чудя как ще я платя накрая. После нещо устата ми пресъхна. Имах нужда от една бира, така че се преместих с пицата си на бара и си поръчах. Изпих си бирата, изядох част от пицата и тогава забелязах един висок тексасец, изправил се до мен. Трябва да имаше към седем фута. Той ми купи още една бира. Пускаше монети в джубокса и избираше все кънтри-уестърн музика. Барът беше кънтри-уестърн. Ти не обичаш кънтри-уестърн, нали?

— Казах само, че не обичам пица.

— Както и да е, аз дадох на високия тексасец малко от пицата, а той ми купи още бира. Продължихме да пием бира и да ядем пица, докато пицата най-накрая свърши. Той плати цялата сметка и отидохме в друг бар. Също кънтри-уестърн. Танцувахме. Той танцуваше добре. Пихме и продължихме в още няколко кънтри-уестърн барове. Всеки бар, в който влизахме, беше кънтри-уестърн. Пихме бира и танцувахме. Той беше наистина велик танцьор.

— Така ли?

— Накрая пак огладняхме и отидохме в един авто-бар за хамбургери. Изядохме си хамбургерите и тогава той внезапно се наведе и ме целуна.

Страстна целувка! Уау!

— Нима?

— Казах му: „По дяволите, дай да идем в някой мотел!“ А той каза: „Не, да отидем у нас.“ А аз казах: „Не, искам да отидем в мотел!“ Обаче той настоя да отидем у тях.

— И там го чакаше съпругата му?

— Не, обясни ми, че съпругата му е в затвора. Защото застреляла една от дъщерите им, 17-годишно момиче.

— Ясно.

— Е, той имаше още една дъщеря, на 16. Запозна ме с нея и после двамата отидохме в спалнята му.

— Трябва ли да изслушам всички подробности?

— Остави ме да *говоря*! Плащам си за *всички* тези разговори! А ти ми дължиш нещо, значи ще ме слушаш!

— Давай нататък.

— Е, отидохме в спалнята му и той се съблече. Боже, природата наистина го беше надарила, обаче пишката му изглеждаше ужасно посиняла.

— Лошото е, когато ташаците са посинели, тогава е наистина лошо.

— Както и да е, легнахме си и започнахме да се забавляваме, но имаше един проблем...

— Какво, той беше пил прекалено много ли?

— Да. Но причината беше най-вече в това, че той се възбуждаше истински само когато дъщеря му влезеше в стаята, или пък му напомнеше за присъствието си по някакъв начин, като се изкашля

шумно, например, или като пусне водата в тоалетната... Достатъчно беше само да зърне дъщеря си за миг или да чуе, че е наоколо и тогава той наистина се разгорещаваше, ама съвсем наистина!

— Разбирам.

— Така ли?

— Да.

— Както и да е, на сутринта той ми каза, че при него мога да имам дом завинаги, ако поискам. Плюс издръжка от 300 долара седмично. А къщата му беше хубава: с три бани, три или четири телевизора, библиотека, пълна с книги на Пърл Бък, Агата Кристи, Шекспир, Пруст, Хемингуей, класиците, изучавани в Харвард, стотици готварски книги и библията. Имаше и две кучета, котка, три коли...

— Да?

— Това е всичко, което исках да ти кажа. Дочуване.

Джоана затвори. Тони върна слушалката на мястото ѝ, после остави телефона на пода. Изтегна се на леглото. Надяваше се Франсин да е заспала. Но тя не спеше. — Какво искаше? — попита тя.

— Разказа ми за някакъв мъж, който чукал дъщерите си.

— Защо? Защо ѝ трябваше да ти разказва това?

— Предполагам, защото си мисли, че това ще ме заинтересува, особено като се включи и факта, че и тя се е чукала с него.

— А теб интересува ли те?

— Всъщност не.

Франсин се обърна към него и той я прегърна. А среднощните алкохолици из цяла Америка се взираха невиждащи в стените, отказали се окончателно от всякаква борба. Не е нужно да си алкохолик, за да бъдеш наранен, да бъдеш смачкан от една жена, но би могъл да бъдеш наранен и именно поради това да се превърнеш в алкохолик. Може за известно време да си мислиш, особено когато си млад, че късметът те съпътства и понякога това дори е вярно. Но после се оказва, че действат какви ли не условности и закони, за които ти не си знаел нищо, когато си си въобразявал, че за теб нещата се развиват добре. И една нощ, една гореща лятна нощ в четвъртък, алкохоликът ставаш ти; ти си този, озовал се сам в евтина стая под наем и без значение колко пъти си се озовавал там преди, тази мисъл не те

утешава, а дори те кара да се чувстваш още по-зле, защото, вече си си мислел, че това не би могло да ти се случи никога отново. И можеш да направиш само едно — да запалиш нова цигара, да си налееш още едно питие, да се огледаш дали иззад олющените тапети не те наблюдават чужди очи. Заради нещата, които мъжете и жените си причиняват взаимно... и които са извън границите на човешкото разбиране.

Тони притегли Франсин по-близо до себе си, притисна кротко тялото си до нейното и се заслуша в дишането ѝ. Ужасно беше, че отново трябваше да се старае, да работи сериозно и върху тази връзка, която можеше да се окаже просто още една шибана история.

Лос Анджелис бе толкова странен град. Той се заслуша в нощните шумове. Птиците вече се бяха пробудили, чуруликаха, но още беше тъмно като в рог. Скоро хората щяха да се отправят към магистралите. Щеше да се чуе шумът от трафика по тях, както и боботенето на колите, тръгващи от всяка улица. А междувременно, нощните алкохолици по света щяха да лежат в леглата си, опитвайки се напразно да заспят. И биха заслужавали почивката си, ако можеха да я намерят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.